

MATEU 21,28-32

Jesús digué: “Què us en sembla? Un home tenia dos fills. Va anar a trobar el primer i li va dir: “Fill, vés avui a treballar a la vinya.” Ell li va respondre: “No hi vull anar.” Però després se’n penedí i va anar-hi. Aquell home anà a trobar el segon i li digué el mateix. Ell va respondre: “De seguida, senyor.” Però no hi va anar.”

Preguntà: “Quin d’aquests dos va fer la voluntat del pare?” Li responen: “El primer.”

Jesús els diu: “En veritat us dic que els publicans i les prostitutes us passen al davant en el camí cap al Regne de Déu. Perquè vingué Joan per encaminar-vos a fer el que és just, i no el vau creure; en canvi, els publicans i les prostitutes sí que el van creure. Però vosaltres, ni després de veure això, no us heu penedit ni l’heu cregut.”

PODRÍEM DIR QUE AQUESTA PARÀBOLA APARENTMENT INNOCENT sobre un fill rondinaire, però obedient, i un fill complimentós, però desobedient, va jugar també el seu paper en la mort de Jesús. Per entendre el motiu ens hem de situar en el dia i en el lloc en què Jesús la va pronunciar. Era la darrera setmana de Jesús en el món, just entre el diumenge de la seva entrada triomfal a Jerusalem i el dijous del darrer sopar amb els seus deixebles. Jesús era al recinte del temple de Jerusalem, envoltat per una gran multitud, i va respondre amb aquesta paràbola les preguntes que els grans sacerdots i els notables del poble li feien sobre la seva autoritat.

Jesús va fer servir tres paràboles per denunciar l'actitud hipòcrita de les màximes autoritats d'Israel: la paràbola dels Dos fills, la dels Vinyaters homicides i la del Banquet de noces. A la primera paràbola Jesús va dir als grans sacerdots que els pecadors que ells menyspreaven els passaven al davant en el camí cap al Regne de Déu, i això no els devia fer cap gràcia. A les altres paràboles les acusacions encara van ser més fortes.

A Jesús li agradava molt fer preguntes als qui l'escoltaven. Als evangelis n'hi ha gairebé dues-centes i podem trobar com a mínim vint paràboles que comencen amb una pregunta. La paràbola dels Dos fills n'és un bon exemple; comença dient: "Què us en sembla?" D'aquesta manera Jesús demanava als qui l'escoltaven que estiguessin atents perquè els demanaria la seva resposta. Per això aquesta paràbola inclou una segona pregunta: "Quin dels dos nois va fer la voluntat del seu pare?" "El primer" van respondre els notables d'Israel, i aquí Jesús els va atrapar acusant-los de ser com el segon fill, perquè predicaven però no feien la voluntat de Déu; ells mateixos s'havien jutjat.

No cal que us digui com ens afecta la paràbola a nosaltres perquè és ben clar. Per a Jesús les paraules i les bones intencions no compten si no es tradueixen en accions. Jesús ens demana una obediència d'obres, no només de paraules. La preocupació per mostrar una aparença recta, per semblar bons, com feien els fariseus, és només hipocresia. Jesús ens anima a ser d'una peça davant de Déu i davant dels homes: les nostres creences, les nostres paraules i les nostres accions han de ser coherents. Creure no és només professar una fe, creure és obeir, i l'obediència s'ha de traduir en obres. Les obres compten més que les paraules, oi?

